

Но днесъ той бѣше най-много доволенъ отъ баща си. Ето ги вече и въ градината. Мажье, жени, дѣца, всички излѣзли да се расхождатъ.

Като се порасходихъ малко, Славчо съгледа по едно врѣме едно бѣдно дѣте, опърпано, босо, гологлаво, че ходи да проси отъ чловѣкъ на чловѣкъ.

Като се приближи, то до Славча, погледнъ го само, малко нажалено и се отдалечи, безъ да поиска нѣщо отъ тѣхъ.

Славчо го изгледа отъ главата до краката и въ това врѣме той трепнъ, като че нѣщо го чукнъ по сърдцето.

Като повървѣхъ малко, тѣ пакъ го срѣщнахъ.

Славчо не си снимаше очитѣ отъ него. Въ тази минута, като че нѣкой вжтрѣшенъ гласъ му пришепнъ: „Смили се надъ това бѣдно дѣте и му подари нѣщо!“ и той, тозъ часъ, се приближи до него и му даде 20 ст., които баща му ги бѣше подарилъ, когато тръгнъхъ на расходка. Баща му, като съгледа това, извади и той единъ левъ и ги даде на бѣдното дѣте.

Горкото дѣте! като взе тѣзи пари, зарадва се и като поблагодари на Славча, унжти се, тичишкомъ, за тѣхната кѣща. Тъкмо що се готвѣше да си отива, то погледнъ на паритѣ и извика, до нѣмай-кѣдѣ радостно: „Ахъ! мамо“ и се изгуби.

Славчо едва дочу тѣзи думи. Той все продължаваше да гледа на тази страна, на която заминъ бѣдното дѣте, като че ли искаше да види гдѣ ще влѣзе то.

— Хайде, Славчо, да си ходимъ! му продума баща му.

— Татко, кое е това дѣте? попита Славчо баща си.

— Едно бѣдно дѣте, което ходи да проси всѣки день изъ улицитѣ, отговори баща му.

— Ахъ, колко се то зарадва, като му дадохме паритѣ! продума Славчо и си въздъхнъ.

Слънцето залезе. Всичкитѣ хора започнахъ да си отивать.

Славчо и баща му се унжтихъ за тѣхната кѣща.

Нъ сега, той не е вече тѣй веселъ, както бѣше